

België betaalt kankermedicatie duur

De prijs die de farmaceutische industrie voor kankermedicijnen rekent, loopt sterk uiteen per land. Sommige landen betalen tot vijf keer meer voor eenzelfde middel. Ook België krijgt pittige tarieven aangerekend.

België zit in de top vijf van duurste gefactureerde landen

VAN ONZE REDACTRICE HILDE VAN DEN EYNDE

Er bestaan forse verschillen in de prijs die landen voor dure kankergeneesmiddelen neertellen, leert een inventarisatie in achttien industrielanden die vandaag door het medische vakblad *The Lancet Oncology* wordt gepubliceerd. Groot-Brittannië en de Middellandse Zeelanden Griekenland, Spanje en Portugal betalen gemiddeld het minst, rapporteren onderzoekers van de Wereldgezondheidsorganisatie. Zweden, Zwitserland en Duitsland krijgen de zwaarste factuur. Maar ook België behoort tot de landen die van de farmabedrijven een gepeperde rekening gepresenteerd krijgen.

De onderzoekers lijsten de officiële prijzen op voor 31 recentelijk op de markt gebrachte kankermedicijnen. Die prijzen verschillen fors per land. Het grootste prijsverschil scoort gemcitabine (Gemzar van Eli Lilly), een medicijn waarmee tumoren van borst, long, pancreas en eierstokken worden behandeld. Een flacon kost in Nieuw-Zeeland volgens het officiële tarief 209 euro per flacon, tegen slechts 43 euro in buurland Australië – een prijsverschil van liefst 388 procent. Duitsland krijgt voor het longkankermedicijn gefitinib (Iressa van Astra Zeneca) dan weer een forse 172 procent meer aangerekend dan Nieuw-Zeeland.

Kankermedicijnen wegen zwaar door op het geneesmiddelenbudget van een land. Ze zijn goed voor naar schatting een derde van de kosten die Europese ziekenhuizen maken. Alleen beschikten die ziekenhuizen tot dusver niet over een vergelijkende prijslijst met buitenlandse inkooprijzen. ‘Terwijl er heel dure middelen bij zitten’, zegt onderzoeksleidster Sabine Vogler in een persbericht. Plerixafor bijvoorbeeld (Mozobil van Genzyme), dat wordt gebruikt bij de behandeling van lymfklierkanker en beenmergkanker, kost gemiddeld meer dan 5.000 euro per injectie (en in België zelfs 5.800 euro).

Confidentieel

Het viel de onderzoekers overigens knap lastig om de échte prijzen te achterhalen die diverse landen voor kankermedicijnen betalen. Dat is lang niet altijd de officiële lijstprijs die door de ministeries van Volksgezondheid wordt opgegeven. Sommige landen bedingen bij de farma-industrie immers prijskortingen, die confidentieel worden gehouden. Bovendien proberen ziekenhuisapotheken op hun beurt kortingen los te peuteren bij de groothandel, zodat de prijs die uiteindelijk wordt betaald, flink kan afwijken van de officiële prijs. Kortingspercentages verschillen per land van enkele procenten tot ruim 50 procent.

Wim van Harten van het Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis in Amsterdam vroeg daarom bij de apotheken van 21 kankercentra uit 15 Europese landen na welke prijs er écht voor kankermedicijnen was betaald, tijdens de maanden juni en juli van dit jaar. Uit de resultaten blijkt dat België voor zes van de negen bevroegde middelen in de top vijf van zwaarste betalende landen staat, en voor sunitinib (Sutent), een medicijn tegen ingewandskanker van Pfizer, zelfs op nummer één. Voor ipilimumab (Yervoy, Bristol-Myers Squibb), een middel tegen de huidkanker melanoom, betaalt België de op een na hoogste prijs

van alle onderzochte Europese landen: 4.250 euro per flacon. Dat is 1.921 euro méér dan Spanje, het land dat de beste prijs kon bedingen.

‘Hoe die prijsverschillen ontstaan, weten we niet’, zegt Van Harten in een communiqué. ‘Er is geen verband met bijvoorbeeld het bruto nationaal product per inwoner.’

De onderzoekers vinden dat de farmaceutische industrie transparanter over de prijszetting moet zijn, zodat landen van elkaar weten wat er wordt gefactureerd. Maar dat is niet het enige. ‘Overheden moeten beter samenwerken om gunstiger prijzen voor deze geneesmiddelen te bedingen’, vindt Van Harten. ‘Onze cijfers laten zien dat er ruimte is om te onderhandelen.’

Weesgeneesmiddelen

Volgens Van Harten zijn ook de kosteneffectiviteitsanalyses gebaat bij transparantie. Die worden nu op officiële lijstprijzen gebaseerd en concluderen soms ten onrechte dat een medicijn geen terugbetaling waard is, terwijl de werkelijk betaalde prijs lager ligt.

Dat België zijn kankermedicijnen (te) duur betaalt, verbaast het kabinet van minister van Volksgezondheid Maggie De Block overigens niet. ‘We zijn een klein land’, zegt persattaché Tijs Ruyschaert, ‘en schaal speelt bij dit soort onderhandelingen een belangrijke rol. Om schaalvergroting te creëren en zwaarder te wegen op onderhandelingen, proberen we onze krachten daarom te bundelen met Nederland en Luxemburg. Voor weesgeneesmiddelen – geneesmiddelen die door de industrie niet in productie worden genomen, omdat ze geen winst opleveren – is onlangs zo’n akkoord gesloten.’